

PANORAMA

VSI DRUGAČNI, VSI ENAKOPRAVNI

Prvo srečanje Mini Alpe Adria Slovenija

Mini veselje, maksimi srečanje

Okoli 270 kilometrov dolge poti od Bleda do Portoroža se je udeležilo 106 minijev iz 12 držav, od tega 42 iz Slovenije – Udeleženci, čeravno ne nedeljski vozniki, so bili navdušeni nad naravo

»Sto se pa zelo dolgočasno objela,« je rekla temnolaska svoji prijateljici in njenemu izbrancu, ki sta se kakšne četrte ure pred štartom postavila pred fotografski objektiv pred skupino parkiranih minijev na terasi blejskega hotela Triglav. Čeprav so vozniki občudovali tudi prekrasen razgled na jezero, so v fotografske objektivne lovili bolj ali manj sebe in vozila. »No, ti boš šla z nama, ati pa mami pa z minijem,« je babica prigovarjala vnučki v dedkovem naročju, ta pa je stegovala roke proti očku in se poslavljala od staršev. Potem ko je Boris – pri slovenskem New Mini Drivers klubu pristojen za trženje, v organizaciji katerega je tridnevni dogodek tudi potekal – podrobneje predstavil pot in zbrane opomnil, da se v prvih dveh skupinah obeta hitrejša vožnja, so se drug za drugim začeli oglašati avtomobilski motorji.

»Good morning. I am warmed up! Let's mini! (Dobro jutro. Ogrtel sem se. Dajmo minijati),« je novopečeno sopotnico nagovoril Roger, motor nežno sivega minija (mission control oziroma govorna funkcija je bila izdelana kot del paketa dodatne opreme Camden ob lanskem 50. rojstnem dnevu tega v Angliji rojenega avtomobilčeka) in avantura od Bleda čez Vršič z daljšim postankom v Novi Gorici in mimo Razdrtega do Portoroža se je začela. Gasilci so skozi Bled usmerjali dolgo kabo raznobarnih športnih vozil, mimoidočih in mimovozečih so tu in tam pomahali v pozdrav. Podobno so pogled na kolono vozil iste znamke pospremlili v vseh obiskanih krajih. Dvignila se je trojica, ki je sedela na leseni klopci pri spomeniku Jakobu Aljažu pri Dovjahn, začudili so se pravkar prispeli obiskovalci Vršiča.

Vršci so se kopali v soncu

»Ja, kje naj se pa zdaj ustavimo?« se je zaslilo iz vokitokija, ki se je med obema sedežema vnovič oglašil na 1611 metrov visokem prelazu, ki je nekateri, opremljene celo s plastičnimi lopatami za dričenje, še razveseljeval z zaplatami snega. Padla je odločitev, da udeleženci med kratkim postankom zasedejo polovico desne strani vozišča. Iz vozil so izstopili potniki, peščica moških pa se je v naslednjem trenutku že spustila čez ograjo med prva mlada macesnova drevesa. Tudi nekaj predstavnici nežnejšega spola je prvih petdeset kilometrov že spravilo na silo.

Nekateri so medtem že preverjali, ali je vse v redu z njihovimi kornjčki, drugi so občudovali tudi kakšnega od sosednjih. Fant, že na daleč viden predstavnik podjetja Akrapovič, je po vrsti ponujal zaključni karbonski del za izpušni cev minija in nemška dvojica se je vidno zagrela: »Koliko pa stane?« »490 evrov,« se je glasil odgovor. Dolgolasec z nazaj polizanimi lasmi in zakrit s sončnimi očali ga je spodbodel z novim vprašanjem. »500

evrov? Z avtomobilom vred?« je šalo pospremil z gromkim smehom. Veliko rešnejšo ponudbo je kmalu zatem dal voznik rdeče-črnega minija z izrazito dolenskim naglasom. »Če bi imeli kakšnega za 350, bi takoj odšel!« je bil videti zagret. S kolegom, ki je »cel teden komaj čakal na petek,« da v minija sede kot sopotnik, sta ugotavljala, da je lepo, da so se v klubu zganili in pripravili srečanje, vendar da se ga je kljub vsemu udeležilo pre malo ljubiteljev. »Če se neko potrdi, bi lahko pokazali vsaj dobro voljo, da bi prišli. A na koncu en reče, da ne more, ker ima kdo od sorodnikov rojstni dan ali pa se ženi prijatelj...«

Da ne kaže zamuditi slovenskega srečanja minijev, je bila trdno odločena tudi Andreja. Čeprav je njen svetlomoder lepoteč, letnik 1971, najmanj štiri desetletja starejši od večine tistih, s katerimi je predvrajšnjim prečesala zahodni del Slovenije, je bil prav tako zločen in na videz prav tako nov. »Moj mini je pred kratkim brez kakršnih koli težav preстал vožnjo do Nemčije, kjer smo se srečali lastniki starih minijev, tako da če se je dobro odrezal na tisti, bo uspešno premagal tudi današnje in še katero. Na srečanje sem prišla zaradi druženja. Klub novih minijev je povabil tudi člane našega kluba starodobnih in zdi se mi, da so dobro organizirali celotno pot. Prav prijetno je in poleg tega se ponuja priložnost, da spoznam nove ljudi,« je bila optimistična slišati sogovornica, ki je do tedaj tudi v resnici uspešno držala nit kar v prvi skupini vozil.

Sogovornica z Bleda se je z miniji prvič pobliže seznanila pred kakšnimi sedmimi leti, potem pa je ljubezen le še rasla. Zanimiv se je ob pogledu na kot iz trgovine pripeljana vozilo zdel predvsem podatek, da je kupila le školjko, vse drugo je skupaj spravil njen kolega. »Poraba znaša okoli 6,5 litra, kar je povsem primerljivo z novimi, v zaostanku je le pri doseganju višjih hitrosti. No, 145 kilometrov na uro že gre, tako da na avtocesti prav lahko lovi

tudi te nove minije,« je še pristavila Andreja, ki jo je obnova starega vozila stala okoli 9000 evrov.

Medtem ko so se gorski vršci kopal v soncu in so se ljubitelji minijev že podprli s prvim odmerkom redbulla, je krila dobila tudi glasba. Iz enega od vozil je začelo bobneti »I used to smoke...«, prednji deli supergo so tapkali ob tla, zadnjice so se zibale po ritmu. In ko je lastnik avtomobilčeka ob vznemirjenju množice zaradi vnovičnega štarta zmanjšal glasnost, sta blondinki, ki sta ravno prispeli do vozila, zahtevali še glasbe, toda zaradi skorajšnje vžiga motorjev se plesna zabava ni razvila.

Mega mini presenečenje

Po številnih ostrih zavojih med spuščanjem proti dolini Trente so se začela odpirati drobnocvetna morja, zibajoča se v vetru, pokošeni travniki in nad cesto sklanjajoči se gozdovi, pot pa kakor da bi kazala krasna, bistra hči planin, ki je jemala dih s svojo značilno barvo. Čeprav je gospod Roger izustil še nekaj navdušenih vzvikov, kot denimo *Mini, mini, mini!*, je zamenjava vlog – iz sopotnice v voznico – prinesla rahel zaostanek. Karavana minijev si je pot skozi dolino delila s kolezarji, motoristi in tistimi, ki so ob Soči prišli zaradi vodnih športov, a po desetih tistih, ki so se odločili za prehitevanje, se je zazdelo, da ni časa za podeželsko romantiko. Najhitrejši se je mudilo na najpomembnejši cilj, v Novo Gorico, kjer se je poleg mega Mini presenečenja obetalo tudi kosilo.

»Kje je WC?« je bilo pred znano igralnico videti najbolj obupanih šest Italijanov: dva para in oče s sinom, ki so jim v gosjem redu sledili tudi najbolj vzdržni iz drugih držav, po vrnitvi na odprto prizorišče za dogodke pa so se v vrsto ponovno sestavili v šotoru, v katerem si je bilo mogoče postreči kosilo. Ko je zmanjkalo miz v senci in nato še na vročem soncu, so mnogi prostor za okrepčanje našli pod krošnjami nizkih dreves na trati. Tam se je v družbo usedel tudi na videz najstarejši udeleženec, čigar značilna mornarska oprava – črtasta majica, klobuk in teška zlata ogrlica z ladijskim volanom – se je v primorskih krajih že zazdela malce bolj smiselna kot na Vršiču. A kot je razkrival njegov mini, sta bila v kompletu: kapitan Peppe je upravljal rumeno podmornico, na eni strani olepšano tudi z Beatli.

Ko je pred mikrofon na vrhuncu sončne pripeke končno stopil Michael Mendrina, regionalni direktor za znamko Mini, se je napovedoval še drugi vrhunec: predstavitev novega člana družine Mini, ki bo na trg prišel septembra. Minijaši so prilezili iz sence in okoli presečenega strnila krog. Ko so countrymana, ki bo prvi v družini vozil te znamke meril 4 metre, imel 4 vrata in možnost štirikolesnega pogona, naposled je odkril, je zavel mlačen aplavz. Najbolj neučakani pa so planili na avtomobil in ga hoteli čim bolj temeljito raziskati. Nekaj fant je fotoaparati porinili celo v podvožje, Italijana zajetnejših postav sta pritiskala sprožilec in v objektivu lovila volan in armaturo, drugi so se o prostornosti hoteli prepričati sede.

Veni. Vidi. Mini

»Ne, ne, prestavi svoj avtomobil. To ni v redu,« sta klicala fotografa s košarice, dvignjene v zrak s posebnega vozila, in Anže, predsednik slovenskega kluba New Mini Drivers, je znova sedel v svojega rumenega minija, polepljenega z logotipom, ter na koncu še tretjič preparkiral avtomobil. Peščica moških je klepetala ob robu, na cilj v portoroško marino pa se je zgrinjalo vse več minijev, ki so ustavljali korak tudi nekaterih gostov marine. V vse bolj polneto pripeko se je bolj ali manj zaključeval dneveni del sobotnega srečanja, dva od najbolj eksotičnih gostov, zakonca Olga in Konstantin iz Rusije, pa sta ugotavljala, da se bosta z veseljem udeležila tudi naslednjega. Čeprav sta minijaša postala šele letos februarja, ko je Konstantin Olgi za rojstnodnevno darilo kupil minija, sta že člana domačega kluba Mini People, ki šteje okoli 1000 članov. V Slovenijo sta se odločila priti po tem, ko sta na forumu domačega kluba, ki združuje tudi lastnike starih, zasedila najavo. Do Bleda sta potovala približno šest dni, a sta se vmes ustavila še na Dunaju in v Benetkah.

Potem ko so se v zeleno postavitev preparkirala zadnja prispela vozila in na častno mesto postavili edini trije predniki, je sledilo še fotografiranje vseh 182 udeležencev iz zraka za spomin. Na enem od ukrajinskih vozil sta plapolila črna Minijeva zastava in domoljubna različica v rumeni in svetlomodri barvi, majice ukrajinskih udeležencev pa so zgovorno pričale: *Veni. Vidi. Mini.*

Saša Bojc
Fotografije MAVRIC PIVK

VSE V SLOGANU BE MINI (BODI MINI)

MINIJEV NE VOZIMO VEČ MISTRI BEANI, TEMVEČ MLADENKE IN MLADENIČI Z VELIKO ŠPORTNEGA DUHA

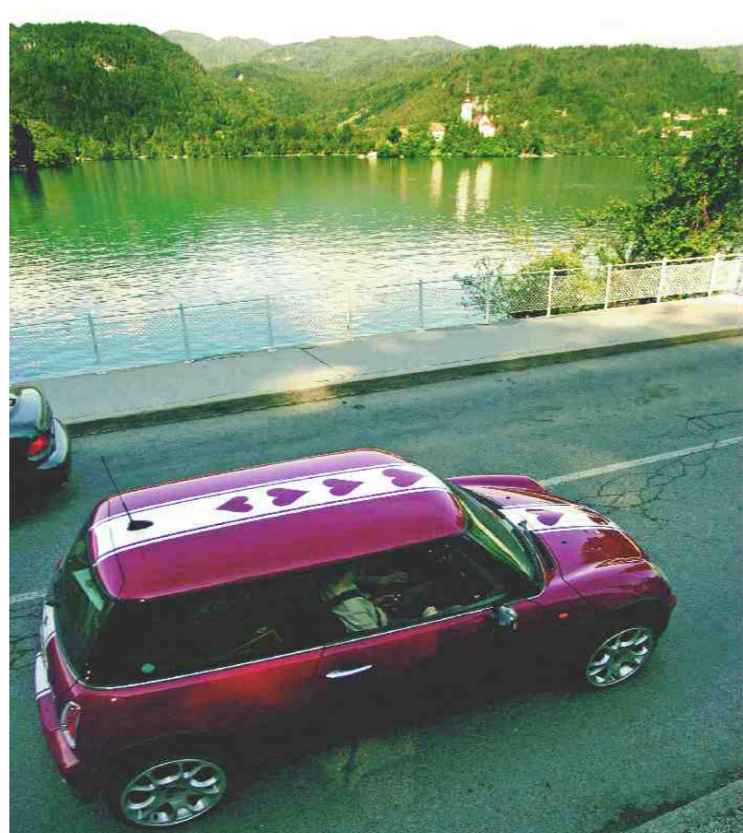
KAPITAN PEPPE V SVOJI YELLOW SUBMARINE

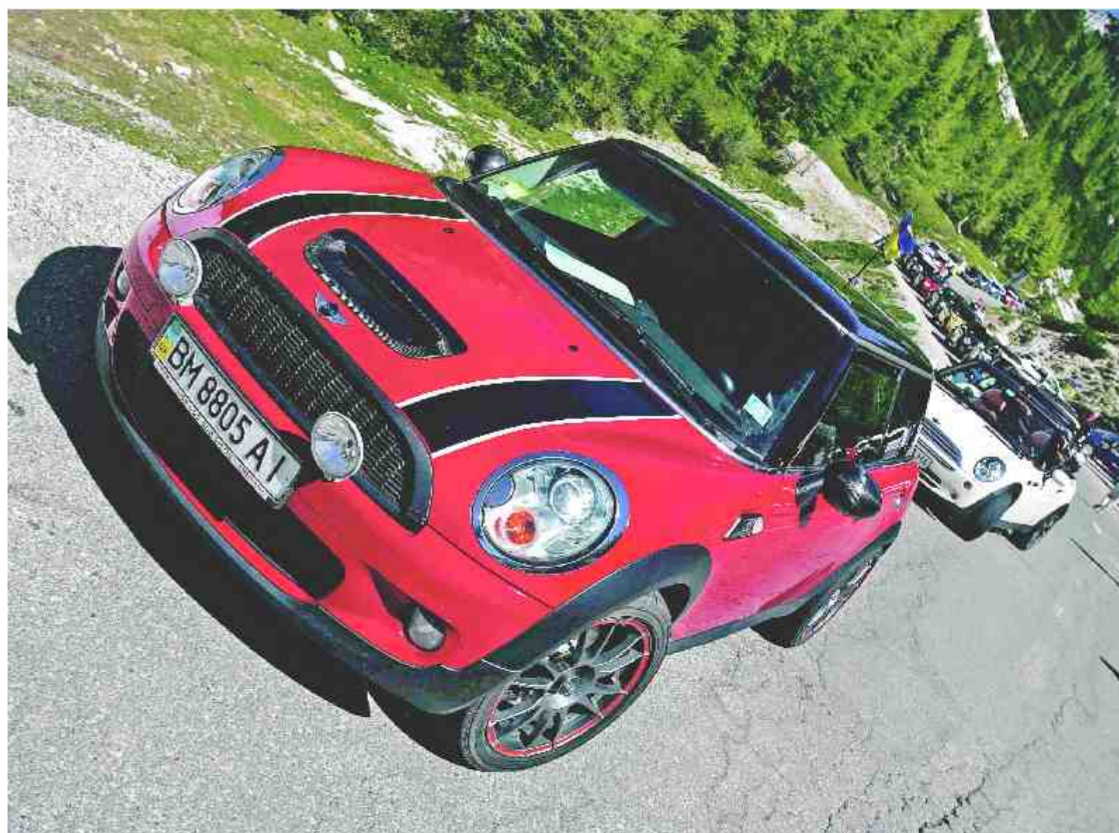
103 NOVA VOZILA IN 3 STARA

MINIJI SO ZAVZELI VEČ OVINKOV NA CESTI ČEZ VRŠIČ

LJUBEZEN ZA ŠPORTNE VOŽNJE

PRVI POSTANEK NA 1611 METRIH NAD MORJEM, CILJ PRI MORJU